

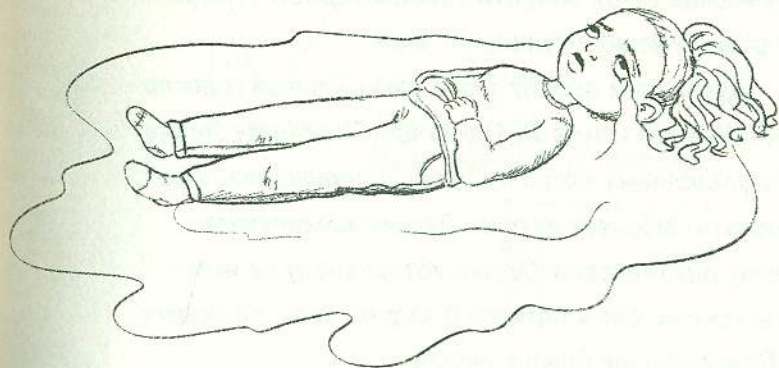

18 грудня

Сьогодні прокинулась із болем у животі. Навіть кашляти чи сміятися було боляче. Мама залишила мене вдома. Добре. Хоч день не в школі. Погано, що доведеться йти в поліклініку. Та це краще, ніж до школи.

Не знаю, може, тому Дусику щось за вихідні сталося, бо вчора, у понеділок, він наче здурів. Не те щоб він зазвичай надто розумний, але таким рідкісним дурбанем ще не був.

Почалося все в коридорі, перед першим уроком. Він стояв у дверях до класу, давав усім хлопцям «п'ятюню» і кланявся дівчатам, що заходили. Коли я підійшла, сказав:

— Стояти! Кольорові класи тепер окремо. Йди, Матіас, он там твоє місце, — і показав рукою до туалетів.

Светка зразу підскочила до нього, штовхнула, назвала придурком. Я просто зайшла в клас, «не помічаючи» Дусика. Ну, немає сенсу йому щось доводити. Я намагалася. Ми ж із Дусиком з першого класу вчимося разом. Я і билася з ним, і сварилася. Безрезультатно. Тепер я його ігнорую. Наскільки можу.

Уже сидючи за партою глянула на однокласників: майже всі всміхалися, спостерігаючи за «шоу». Светка продовжувала насакувати на Дусика, аж тут надійшла математичка. Загнала всіх до класу й почала урок.

На другій перерві ми зі Светкою стояли біля підвіконня, я показувала їй стікери, які мені прийшли вчора поштою. Батьки дозволяють мені раз на місяць самій обирати собі в інтернеті стікери й різні кумедні штуки.

Дусик став просто перед нами й почав голосно наспівувати мотив *In The Jungle The Mighty Jungle* з мультфільму «Король Лев» і, кривляючись, танцювати. Зібрався натовп, Дусика заохочували, йому підспівували. Светка хотіла знову на нього наскочити, але я потягла її за руку геть. На сварку збіглося би ще більше людей.

Я ніяк не можу зрозуміти — те, що моя шкіра темніша на кілька тонів, змінює мене як людину? Як щось, чого я навіть не обирала, може стати причиною для всіх цих знущань? Мама говорить про людську неосвіченість, про погане виховання, про довгі роки ізоляції від світу, але мені ж від цього геть не легше! Анітрохи!

Як же болить живіт! Мама сказала збиратися до лікаря.

Oh wimaweh
Oh wimaweh ...

Царство: Тварини

Клас: Ссавці

Рід: Примати

Родина: Люди

Вид: Придурок звичайний

Повернулися з поліклініки. Що зі мною, не зрозуміло, а живіт ще в поліклініці перестав боліти. Перелякався, мабуть. Мама каже, що так часто буває, але не знає чому. Дали довідку на сьогодні, але завтра знову до школи. Блін! Швидше би канікули!!!

Светка написала у вайбері. Питала, чому я не в школі. Спишемося, коли прийде зі школи.

Той придуркуватий Дусик танцями вчора не закінчив. Коли вчителька з біології спитала, хто черговий, він вигукнув:

— Плянґації на підвіконнях поливатиме Матіас! Поклик природи! Джунґлі як природне середовище!

Усі сміялися. Кароліна Іванівна, ховаючи посмішку, вдавала, що нічого не відбувається. Михайленко, що якраз був черговим, мовчки встав і пішов поливати квіти. Час від часу поглядав на мене й, показуючи на банку з водою, «запрошував» до поливання. Всі вибухали реготом. Дусик і тут не змовчав. Подивився на Светку й каже:

— Михайленку! Поливай уже сам. Схоже, Лисицина дала вихідний своїй Матіас від планґації. Да, Лисице? Як воно — бути рабовласницею?

ААААА!!!

Чому Кароліва (так ми вчительку називаємо) не втрутилася? Вона ж учителька! Хіба їм не розповідають про расизм? Не вчать, що — погано, а що — добре? Вона завжди мовчить. Тому Дусик на її уроках виступає більше й сміливіше.

Після уроків, коли я йшла додому, Дусик з іншими своїми придурками наздогнали мене у дворі школи.

— Шо, Мороз-Матіас, холодно? Це тобі не Африка!

Він повторював одне й те саме щоразу голосніше, потім щось кричав про банани. Хотілось одночасно й прибити його наплічником, і провалитися кризь землю.

Як же він дістає!

Светка пише: «Ти там як? Жива? Слу! Здається, я жирію. Я науглила круті вправи. Давай разом?».

Про які, цікаво, жири вона говорить? Нормальна вона. Звичайна. Її мама весь час на якись дієтах сидить. То не їсть після шостої, то все без цукру, то без солі, то самі овочі, то лише каші. Мені здається, вона це робить, бо модно. Не може ж вона не бачити, що не має зайвої ваги? От і Светка тепер про жири мені пише.

«Лисицина, які жири? Тобі до окуліста, може? Ти нормальна? Скинь лінк на вправи».

Покажу мамі. Вона не лікарка, а біологиня, але щось же про людей знає? Може, скаже, варто чи ні.

«Ось лінк. Тінка, ну давай! Буде круто».

Схоже, Лисициній ідея дуже запала.

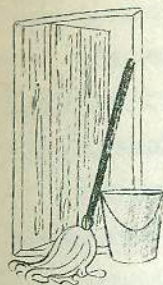
«Ок. Коли?»

Домовилися наступного дня після школи у Светки вдома. Батьків не буде, ніхто не заважатиме.

«Слу, Тіна! Я тобі завтра щось розповім. Дусик той уже дістав! Прибила би!»

Ох, Светко, ти й не уявляєш, із яким задоволенням я сама прибила би того Дусика!

Мама подивилася відео з вправами, сказала, що не бачить, чому би нам зі Светкою не почати робити «кардіо». Додала, що тренування серця і судин корисні.

Щось я переживаю. Завтра нам може добряче попасти за те, що ми задумали. Але й Дурбусику — а я від сьогодні тільки так того дурного Дусика називатиму — пробачати вже годі.

Зранку Светка ще до першого уроку відтягла мене в куток на другому поверсі, там, де двері в комірку тітки Нюри, прибиральниці. Посмикала ручку дверей, щоб переконатися, що ніхто не підслухає, і зашепотіла:

— Цей Дусик...

— Дурбусик! — перебила я Светку.

— Дурбусик?! Клас! Не перебивай! Так-от, Дурбусик учора намовив своїх хлопців, і вони цілий день задирали спідниці мені, Паненко й Сметані. Ще й дражнилися.

— Лисицина, ти їй про Дусика розкажеш? — до нас підбігла Оля Сметана.

— Дурбусика! — хором вигукнули ми зі Светкою.

Оля завмерла на мить, потім кивнула:

— Ок. Про Дурбусика? Про вчора? Слухайте, це вже край! Паненко плакала. Я зла — страшне! Треба щось із ним робити!

